

woorpen. Revisie van deze revisie schijnt geen utopie.

Onze studenten hebben zich van onderscheiden kant laten zien. Zoo opgewekt als ze, door den rechter in het van schismatische zijde hun betwiste bezit der corporalia gelaten, hun lustrum vierden als Corps, zoo ingespannen hebben ze zich met effect naar binnen en naar buiten met allerlei vraagstukken van ecclesiologische, wijsgeerig-theologische, organisatorische, en gisteren nog van politieke en nationale aard bezig gehouden, afgedacht dan nog van hun overige, meer institutioneel-academische belangstelling. Met name hield hen het probleem der inter-academische samenwerking bezig; niet steeds vermochten zij — gelukkig — *apropos* ²⁾ ipso facto als *corpora* ¹⁾ te bejegenen. Ze vroegen naar de bejegeningnorm der *corpora* ¹⁾; hetgeen ze, onder betooning van onverholen verachting voor alle *Zuschaarmentaliteit*, ook over en weer elkaar verzekerden het geval te zijn in de interne relaties van het Corps, zij het dan, dat aanvankelijk de meningen divergeerden in betrekking tot de formulering van de bejegeningnorm ten aanzien van een student, wiens voorgelicht in 1892 een anderen weg was ingeslagen dan het onze. Het ging den studenten als sommigen vroeger theologen van rijpen leeftijd: de bejegeningnorm bleef in discussie, maar de bejegening niet. En er was een pure distictie tusschen „zich conformeren de iure“ en „zich conformeren de facto“. Ook het evangelisatiewerk had de aandacht onder de studenten; het uitzicht op het hun aangegeven werkteiland was voor een enkele zoo breed als de wereld.

Een groot was het terrein, dat onze pro-rector overzag, toen hij in zijn rede ter opening van de lessen sprak over „Uitzicht en Gevaar“. Hij wees daarbij op den eindstrijd, die ons wacht, en op de apostasie, die reeds in de wereld is.

In zulk een tijd het Rectoraat eener School als de onze te mogen overdragen in handen, die in dagen van crisis beproefd en getrouw bevonden zijn, is een voorrecht. Gij, collega Deddens, rector designate, hebt in dagen van strijd aan de kerken trouw en geloof gehouden in alle dingen. Gij hebt met eere als hoogleeraar de plaats ingenomen van één dergenen, van wie de secretaris-curator officieel rapporteerde, dat zij „trouweloos hun post verlaten“ hebben. In den korten tijd, die ons van dit oogenblik scheidt, is uw omgang ons lief en uw hand ons andermaal vertrouwd gebleken. Zoo wil ik dan, hooggeleerde Deddens, u bij dezen, ter uitvoering van het desbetreffend curatorenbesluit, en onder overhandiging van het door de Heide van vele getrouwen in den lande opnieuw verworven teeken der rectorale waardigheid, de beteckende zaak zelve, het Rectoraat dezer School, overdragen. Wij hebben veel goeds ondervonden: „Gott säufte“ toch inderdaad soms wel „den Wind für das geschorene Lamm“. Hij deed het ook voor deze School, die door een kerkelijk scheermes was geschoren tot onder de huid. Neem met ons zijn evangelische belofte aan, om dan krachtens die belofte daar genade in te zien en te eeren. En bloei onder uw voorgang deze School, vooral in betooning van geest en van kracht. Ik heb gezegd.

Tot zoover het slot der rede.

We vermelden nog, dat beide hierboven bedoelde redevoeringen op verzoek van het Studentencorps F. Q. I. worden opgenomen in den Almanak van het Corps. Ze vormen min of meer één geheel. Wegens den oorlog kon in '42 niet tot drukken worden overgegaan; thans leek het ons goed te bundelen. Bestellingen kan men nu reeds opgeven aan den pedel: den heer J. Bos, Broederweg 15, Kampen.

Ter bepaling van de grootte der oplage verdient spoedige bestelling aanbeveling.

Secretaris van het college is thans ondergeteekende.

K. S.

²⁾ Samen-zijn.

¹⁾ Gemeenschap.

KERKELUK LEVEN

„OECUMENISCHE SYNODE“.

In Augustus j.l. werd te Grand Rapids, Michigan, V. S. een vergadering gehouden, die als „De eerste oecumenische Synode van Gereformeerde Kerken“ zou willen gelden. Er waren, schrijft Ds B. Kok in The Standard Bearer van 1 Oct. '46, zeventien afgevaardigden. Vier van „De Gereformeerde Kerken“ in Nederland, n.l. Dr G. Ch. Aalders, Dr G. C. Berkotwer, Dr J. Hoek, Burg. A. Warneer. Verder drie van de Gereformeerde Kerken uit Zuid Afrika, en wel: Dr S. du Toit, Dr P. J. S. Klerk, Dr H. G. Stoker. Eindelijk tien van de Christian Reformed Church in Noord-Amerika, te weten: Prof. L. Berkhof, Prof. D. H. Kromminga, Ds E. F. J. van Halsema, Ds I. van Dellen, Dr J. T. Hoogstra, Dr H. Kuiper, Dr E. IJ. Monama, Dr L. Flokstra, Mr G. Buist, Mr P. Keegstra.

Er waren geen afgevaardigden, noteert Ds B. Kok, van:

De Christelijke Gereformeerde kerk in Nederland;
De Gereformeerde kerken onderh. art. 31 K.O.;
The Reformed Churches of America;
The Reformed Churches of the U. S.;
De Protestant Reformed Churches in Amerika;
De Hongaarsche Gereformeerde kerken;
The Orthodox Presbyterian Churches;
and others, en anderen.

Niettemin deze vergadering „De eerste oecumenische Synode der Gereformeerde Kerken“? „Ik geloof niet, schrijft Ds B. Kok, dat deze vergadering in eigenlijken zin zoo genoemd kan worden. Het was slechts een vergadering van een uitgekozen groep van Gereformeerde Kerken, terwijl andere werden geïgnoreerd“.

Dat oordeel zullen ook anderen wel willen onderschrijven.

Van den gang en de werkzaamheden op deze vergadering vertelt Dr Hoeksema ons iets in dit zelfde blad en nummer. Er was eerst nog al wat discussie over, welk karakter deze vergadering eigenlijk droeg. Was het een convent, een conferentie, een raad, een bijeenkomst? Had zij dus synodaal gezag, of slechts moreel gezag, afhankelijk van de waarde harer adviezen? Men kwam tot de aanneming der volgende voorstellen, die dus besluiten van haar zijn, en die ik hier in het Hollandsch vertaal.

„1. De tegenwoordige bijeenkomst draagt het karakter van een Synode omdat zij is eene vergadering van Kerken, die door behoorlijk aangestelde afgevaardigden samenkomen om bepaalde kerkelijke zaken op eene kerkelijke wijze te overwegen.“

2. De grondslag van deze Synode is de Heilige Schrift zooals zij vertolkt wordt in de Eenheidsformulieren der respectieve kerken, die deelnemen aan deze bijeenkomst; en het doel waarvoor zij samenkomen is in hoofdzaak om te zoeken wat meest leiden kan tot algemeenen opbouw der deelnemende kerken, en om een vereenigd getuigenis te geven van het geloof, dat eens voor al den heiligen is overgeleverd.

Dit doel trachten de deelnemende kerken te bereiken door hare eenheid in Christus uit te drukken, door elkander te sterken in het geloof, en door elkander bij te staan om de gezondheid van leer en praktijk te handhaven.

3. In hoever en in welk geval de beslissingen dezer Synode bindend zijn, hangt af van de instructies, die aan de afgevaardigden van de respectieve kerken gegeven zijn.

4. Deze Synode beoogt fundeerend en voorbereidend te zijn teneinde de weg geëffend moge worden voor een grooter en oecumenischer vergadering“.

Dus eene Synode, een „Wereld“-Synode.

Maar hare beslissingen binden de deelnemende kerken niet, dan voorzover die kerken haar afgevaardigden bij haar instructies gebonden hebben.

De afgevaardigden uit Nederland brachten daar ook ter sprake de kerkelijke moeiten in de Gereformeerde Kerken in ons land, krachtens de Synodale instructie hun meegegeven. Niet alle afgevaardigden der Christian Reformed Church waren erg belust op de behandeling van dit onderwerp. Zij vreesden, dat hunne kerken op die wijze gewikkeld zouden worden in de kerkelijke moeiten hier. En de hier veroordeelde beschouwingen vonden ook daar voorstanders. Ja, het zou beslist tegen den geest van de Christian Reformed Church ingaan, die zaak te gaan behandelen. Maar anderen waren er niet zoo bang voor. En de Afrikaanders wenschten eenige uitspraak ter zake te doen. Derhalve werd dit punt op het agendum geplaatst. Twee Commissies werden benoemd. En deze conclusies werden aangenomen:

1. De Synode deelt de Gereformeerde Kerken van Nederland mede, dat het haar oordeel is, dat in geval iemand overtuigd is dat eene Synode een niet-gegronde (unwarranted) leeruitspraak doet, hij niet gerechtigd is eene scheuring te veroorzaken, tenzij hij alle mogelijkheden in de kerkorde aan de hand gedaan (provided) om eene revisie te bewerken (procuring), heeft uitgeput, en de kerk er op staat hare positie tegenover zijne overtuiging betreffende de waarheid te handhaven.

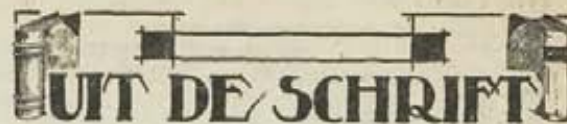
2. Uwe Commissie is van meening, dat de „Verklaring van 1946“ in overeenstemming is met de Schrift en de Belijdenisschriften“.

Dat zijn dus Synodale uitspraken.

Hadden de kerken der afgevaardigden van Amerika en Afrika eerst over deze zaken beraadslaagd, en haren afgevaardigden daarover hare meening of adviezen gegeven? Neen.

Want eerst nu was dit punt op het agendum geplaatst.

Dus: die afgevaardigden handelden en besloten maar buiten hun kerken om. En sommigen wisten blijkbaar, dat er van hunne kerken waren, althans in die kerken, welke er anders over oordeelden. Zij wisten dus niet stellig, welk oordeel hun kerken in wettige Synodale vergadering bijgeëngelkomen en er over beraadslagende, tenslotte gevormd zouden hebben.

ADVENTSRIJKDOM IN DAVIDS HOORN.

„en heeft een hoorn der zaligheid ons opgericht...“ Lucas 1:69.

Wij zijn genogd te denken aan een hoorn des overvloeds, niet waar? als we deze profetische woorden lezen, gesproken door den dienaar van het tempelsymbool, Zacharias, die hier dienaar van het Tempelwoord wordt: „en hij werd vervuld met den Heiligen Geest, en profeteerde“.

Maar dat is niet de echt-bijbelsche zin van dit woord. In de Schriften is de hoorn zinnebeeld van macht en sterkte — denk maar aan het vierde dier uit Daniël 7: Tien hoornen heeft het, beeld van stookkracht — maar een kleine komt op, die er drie wegdukt, vernietigend, brutaal en snoevend.

„Daar zal ik David een hoorn doen uitspruiten“. Zacharias heeft haar gekend, deze levende Godsbelofte uit psalm 132 — en nu jubelt deze oude priester over de naderende, neen de reeds werkelijke vervulling. De God Israëls heeft ons een hoorn der zaligheid opgericht!

Dat is geloofstaal. Want wie ziet daar iets van? Donkerheid ligt over het Bondsvolk, schijnbaar van den HEERE vergeten. Al Zijn beloften lijken geblokkeerd: wat is er overgebleven van Davids glorie? Het geweld van het vierde dier — in Daniëls profetie aanduiding van het Romeinse imperium — drukt zwaar op de schier-verstorven Kerk — wacht, wat is er van den nacht?

Ja, maar de HEERE, de God Israëls, heeft Zijn volk bezocht. De hemelen zijn gescheurd. De Geest heeft Maria's schoot overschaduwd — een Kind is ons geboren, en men noemt Zijn Naam: „Wonderlijk“.

Daniël 7 gaat in vervulling. Het vierde dier heerscht over de volkeren. En het wordt angstig op aarde: Tien hoornen, een veelheid van koninkrijken. En een kleine hoorn, drie van de tien vernietigend: de antichrist!

Ons is een hoorn der zaligheid opgericht: zie, alle glorie van dieren en hoornen verbleekt: zie dien „Oude van dagen“, op Zijn vurigen troon, met de lichtspiegelende raderen — en tot Hem nadert, op de wolken, die gestalte als eens menschen zoon. Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, de heerschappij is op Zijn schouder!

Laat de volkeren zien — laten de hoornen maar stooten — laat dat nijldige hoortje maar afgodische, revolutionaire dingen spreken.....

Het wordt weer Kerstfeest: een kinderstem, opklinkend uit de schamele kribbe! Het wordt weer Goede Vrijdag: zeven woorden, uitgestooten in kruiswee en hellemart! Het wordt weer Paschen. Hemelvaart, Pinksteren — het blijft alle dagen Advent! hoor die stem van den hoorn der zaligheid:

„Zie, Ik maak alle dingen nieuw!“

Apeldoorn.

J. SMELIK.

Toch maar de zaak behandelen en besluiten?

Het voorafgaande oordeel der kerken is niet meer noodig? Enkele personen, afgevaardigd als met blank mandaat, mogen maar aansnijden ter behandeling wat zij wenschen, en daarover besluiten nemen, en dat als Synodale besluiten proclameeren?

Is dat op een Synode de zaken behandelen „op kerkelijke wijze“?

Waar is het Gereformeerde kerkrecht dezer Gereformeerde Kerken, of althans de kennis daarvan bij deze afgevaardigden?

De hiërarchische denkbeelden schijnen deze heeren wel overmeesterd te hebben en in hen vleesch en bloed te hebben aangenomen.

Eenmaal op een verkeerden weg moet men wel als met noodzakelijkheid voort. De logica der consequentie en der dingen voert daartoe.

En men handelt zoo ten aanzien van zoo gewichtige zaken.

Men onderzoekt niet eerst nauwkeurig, wat er geschied is, en hoe het geschied is, maar laat zich slechts eenzijdig inlichten door afgevaardigden ééner partij of groep, en..... klaar is het. Men ontwerpt een conclusie, en men neemt die ter „oecumenische Synode“ aan, een besluit der eerste „Wereld“-Synode.

Wie heeft nu ooit zulk oppervlakkig handelen gezien, of maar vermoed, van een Synode, nog wel een zich noemende „Eerste oecumenische Synode“ enz.

Dit proefje kan doen zien, dat wanneer oecumenische Synoden van Gereformeerde Kerken zoo handelen, zij uit den boze zijn, en door wie werkelijk Gereformeerde Synoden, ook Gereformeerde oecumenische Synoden, willen hebben, verworpen moeten worden. Met zulke oecumenische Synoden zouden Gereformeerde Kerken die er aan mee doen en zich door haar in denken en handelen laten leiden, ten verdere gaan.

Deze S. z.j. Schrie leerspraak handen o- uitgeput eene sche

Wist d de „vrijg gegaan z ben, ma lei amb dat zij meerde Hebben niet gezegd. E en Afrik keurig te En dan En een gehoorde En dat en nog v Waarlij Integre Allerel

Wie is oorzaak kerkorde boden? E kerkorde te houden Maar schonden scheuring richt, on maaken? Hebb anderen Zeker nische Sy gehaald, En heb niet nam deze ding noegrans het zeggi zoodanig Dit las clusie of lijke moe De Am den hebb Deze A zich blijk vertrouw heid en leden we oecumeni De ker afgevaari den, als i

En dar van 1946 sche hee ingebracl Hebb gaan, of uit volgt, en de G Nu, in gedaen. Te vlu Want met de meerde l schriften

De cor nische S wereldde kloppen en zij ko ring“ we En zul dertie kerkelijke zaak beti We zul derlandsc dus niet hebben ze tot hun l was, en g geven, no anderen j Deze d te hebber zaken de partem, e

Nu, zo